

Evo ih. Ima ih sedmoro. Ili, da kažemo, oko pola tuceta, što ostavlja više lufta. S mukom se uspinju uz dine, posrću u pesku, prepiru se, žale, žele saosećanje, žele da budu na nekom drugom mestu. To, pre svega: da budu na nekom drugom mestu. Nema drugog mesta, za njih. Samo ovde, u ovom malom krugu.

„Naginje se!”

„Nakrivio se!”

„Bušan je kô...”

„To i rekoh, rekoh.”

„Sve izgleda čudno.”

„Taj kapetan, takozvani.”

„Jesam, rekoh mu.”

„Kitera, malo sutra.”

„Kakav izlet.”

„Slušajte!”

Iza njih brod se naginje, zaglibljen u sprud, pijano nagnut udesno, pozamašnog trupa, načičkan prilepcima,

ostavljen na cedilu zbog čudovišnog talasa ili varke plime i pogrešne procene pripitog kapetana. Morali su da gacaju kroz plićak kako bi došli na obalu. Tako sve počinje. Jutro je pred kraj maja. Sunce veselo sija. Kako vetar duva! Stvara se jedan mali svet.

Ko govori? Ja. Mali bog.

Liht ih spazi izdaleka, svojim oštrim okom. Toliko dugo nije video nikog nalik njima da na tren gotovo da nije znao ko su. Odjuri u sobu u kuli na vrhu kuće, gde je profesor provodio sve više vremena, zaokupljen sopstvenim mislima ili dokonim osmatranjem horizonta kroz mesingani teleskop na radnom stolu. Zasta u dovratku, najednom neodlučan. Uvek je tako s njim, strmoglavi juriš, a onda zastoј. Profesor polako podiže pogled s velike knjige koja je bila otvorena pred njim i uputi Lihtu bezizrazan i odsutan pogled, od kog se on uplaši i gotovo zaboravi šta je došao da mu kaže. Da li smrt izgleda ovako, pitao se, da li ljudi ovako počinju da umiru, svaki put otplivaju još malo ka pučini dok na kraju zauvek ne izgube kopno iz vidokruga? Najzad profesor dođe sebi, trepnu, namršti se i stisnu usne, ljut što ga je Liht zatekao tamo, tako pometenog. Liht je stajao i dahtao, s tim njegovim revnosnim, nejasnim osmehom na licu.

„Šta?“, reče profesor oštro. „Šta? Ko su oni?“

„Ne znam“, odgovori Liht zadihano. „Ali mislim da dolaze ovamo, ko god da su.“

Siroti Liht. Ima negde između dvadeset pet i pedeset godina. Deluje staro zbog žutobelih uvojaka i vretenastih nožica: izgleda kao da bi trebalo da stavi periku i obuče kratke pantalone. Ima smeđe oči i široko čelo, s dva

glatka udubljenja na slepoočnicama, kao da je onaj ko ga je oblikovao za kraj nežno stisnuo njegovu veliku glavu između kažiprsta i palca. Nikad nema mira. Sad je stopalom tapkao po podu kule i neprestano stezao pesnicu koju je zabio u džep pantalona. Pokaza prema durbinu.

„Da li ste ih videli?“, reče. „Ovce, mislio sam da su ovce. Vertikalne ovce!“

Nasmeja se, uz tri tiha, kratka, sitna udisaja. Profesor se okrenu od njega i povi odurno crno rame, a kapetanska stolica na okretanje zaškripa pod njim. Liht zakorači do prozora i pogleda dole.

„Tako je, dolaze ovamo“, reče tiho. „O, siguran sam da dolaze ovamo.“

Odmahnu glavom i namršti se, pokušavajući da izgleda zabrinuto zbog mogućeg upada, ali morao je da se ujede za usnu da se ne bi iskezio.

U međuvremenu moja nasukana stvorenja nisu mnogo odmakla. Još nisu povratili ravnotežu od boravka na brodu, a pesak je mek za hodanje. Tu su jedan starac sa slamnim šeširom, lepa mlada žena, po imenu Flora, naravno, i plavuša u crnoj suknji i crnoj kožnoj jakni s fotoaparatom prebačenim preko ramena. Tu su i razna deca: tačnije, troje njih. I mršav, vižljast muškarac s bolešljivo žutom kožom i pokvarenim zubima, kose ofarbane u crno i smrknuto budnog oka. Zove se Feliks. Izgleda kao da mu je sve ovo smešno, žestoko se smeje sam za sebe i usisava vazduh kroz slomljen oćnjak. Požuruje ostale kad oklevaju, naročito Floru, tako što stavi dva dugačka, koščata prsta pod njen lakat. Ona ni da ga pogleda. Ima ćudan osećaj, kaže, kao da je već bila ovde. On nabira visoko, ravno ćelo,

ozbiljno usmeravajući punu pažnju na njene reči. Možda, kaže potom, možda se seća izleta na more iz detinjstva: slanog povetarca, zvuka talasa, peska koji miriše na mačke, tog iskričavog svetla ošamućenog od sunca od kog sve izgleda kao da se nežno preleva u nešto drugo.

„Šta misliš?“, reče. „Da li bi ovo moglo da bude to?“

Ona slegnu ramenima, nasmeja se, zabaci kosu i stavi tačku na to. Pomisli kako čudno, a ipak opasno zvuči kad neko priča tako obazrivo, s takvim neobičnim naglašavanjem.

Tiho.

Dečaci – dvojica ih je – posmatrali su sve ovo, gurkali se i zadovoljno cerekali.

„Baš čudno“, govorila je Flora. „Sve izgleda tako...“

„Da?“, podsticao ju je Feliks.

Ona nakratko začuta, a potom se strese.

„Samo... čudno“, reče. „Ne znam.“

On klimnu glavom i obori mračan pogled.

Feliks i Flora.

Dine su se završile i oni dođoše do ravne tamnozeleno travnate površine gde je trava u pesku pucketala pod njihovim nogama, i bilo je sličnih belih rada s ružičastim vrhovima i žute trave koja cveta kad stignu laste, mada još ne vidim nikakve laste, a tu i tamo pokoja nežna ljubičica drhti na povetarcu. Zastadoše zbunjeni i začuđeni i osvrnuše se, očekujući nešto. Zemlja je bila izrovana zečjim jazbinama i kod svake od njih se nalazila gomila iskopane zemlje, a zečevi, koje kao da je pokretao satni mehanizam, uspraviše se i pogledaše u njih, malo odskakutaše, stadoše i ponovo ih pogledaše.